

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet støtter varmt intentionerne i forslaget, intentionerne om at gøre mere for personer med nedsat erhvervsevne og øge mulighederne for skånejob hos både private og offentlige arbejdsgivere. Der skal ikke være tvivl om, at de pågældende personer i forvejen har nok at slås med, så det er helt på sin plads, at det offentlige går ind og støtter og hjælper så meget, som det nu er muligt.

Når det er sagt, er jeg imidlertid nødt til at påpege to ting. Den ene er, at Dansk Arbejdsgiverforening med rette har sat spørgsmålstegn ved den bemyndigelse, ministeren ønsker. Jeg er for så vidt enig i Dansk Arbejdsgiverforenings betragtninger, når de i deres høringssvar bl.a. skriver:

»Den foreslåede bestemmelse er i modstrid med de intentioner, der søges opfyldt med de sociale kapitler i overenskomsterne. Endvidere vil bestemmelsen virke hindrende for oprettelsen og udbredelsen af individuelt beskyttede enkeltpladser. Udgangspunktet for at indføre sociale kapitler i overenskomsterne var netop at tilgodese bl.a. det politiske system og lovgivers ønske om, at arbejdsmarkedet blev så fleksibelt som muligt. Arbejdsmarkedets parter har med indførelsen af de sociale kapitler skabt de overenskomstnæssige rammer for, at arbejdsmarkedet kan blive mere rummeligt.«

Jeg synes, det er et høringssvar, som er værd at tage til efterretning, og det er et høringssvar, som vi under udvalgsbehandlingen bør se noget nøjere på, for så vidt jeg kan forstå, når jeg læser ministerens forslag og sammenholder det med høringssvaret fra Dansk Arbejdsgiverforening, er det i virkeligheden kun en enkelt linje i en enkelt paragraf, der skiller. Hvis det er nok med det, tror jeg, at vi må kunne finde frem til en ordning på det og imødekomme Dansk Arbejdsgiverforenings ønsker, for jeg føler også, at den taler på vegne af arbejdsmarkedet som helhed, når den udtaler sig, som her citeret. Men udvalgsbehandlingen vil som sagt føre frem til, om det bliver nødvendigt at stille nogle ændringsforslag.

Det andet, jeg vil påpege, er den u hensigtsmæssige formulering af selve paragrafferne. Hvorfor har ministeren ikke, når man nu alligevel er gået i gang med at revidere det hele, lavet en personmæssig opdeling i paragrafferne, således at vi på den ene side har personer med nedsat erhvervsevne, som ikke får pension, og på den anden side dem, der får pension, så de står

hver for sig med deres rettigheder og pligter, således at en person kan slå ned på § NN og sige: Her står mine rettigheder, og her står mine pligter i den situation, jeg står i? Sådan som ministeren har lavet forslaget, skal man hoppe frem og tilbage i fire forskellige paragraffer for at finde ud af, hvordan éns retsstilling er.

Grunden til, at jeg fremhæver det her, er, at ministeren selv skriver i bemærkningerne til lovforslaget, at meningen med forslaget også er at tydeliggøre borgernes retsstilling, og at det er en modernisering af reglerne om skånejob. Når nu ministeren har taget så flotte ord med i sit forslag, burde ministeren ligesom have kørt tanken helt ud, og det tror jeg også at vi under udvalgsbehandlingen kan finde frem til på en fornuftig måde, således at det ikke kun er embedsmænd og andre med indsigt i tingene, der kan læse paragrafferne, men også at de borgere, der skal benytte sig af den her lovgivning, er i stand til at læse paragrafferne og forstå dem.

Vi er således positive over for lovforslaget, som jeg indledte med at sige, og vi ender også med at stemme for forslaget, men vi har disse småting, som vi under udvalgsbehandlingen vil forsøge at gøre noget ved.

Jeg vil også fastholde ministeren på det smukke princip, som ministeren lægger op til, nemlig at finansieringen skal ligge dér, hvor besparelserne i givet fald vil opstå. Det synes jeg er et godt og smukt princip, og jeg kan love ministeren, at ministerens formulering vil blive ordret citeret i det forslag, som jeg på vegne af Fremskridtspartiet inden længe genfremsætter, nemlig forslaget om finansiering af afvænnelse af narkomaner. Præcis på det område taler vi om en persongruppe, hvor det er kommunerne og amterne, der har udgifterne, men besparelsen ved, at narkomanerne bliver afvænnet, tilfalder udelukkende staten.

Så med ministerens ord vil vi genfremsætte vores forslag, og så kan vi ikke se andet, end at ministeren støtter vores forslag, således at finansieringen af behandling af narkomaner ud fra ministerens egne smukke visioner selvfølgelig fremover skal ligge i staten.

Karen Højte Jensen (KF):

Der findes en stor gruppe personer, som ikke er i stand til at varetage et arbejde på normale vilkår. Det kan eksempelvis skyldes svigtende helbred. Mange har gennemgået revalideringsforløb, som ikke har ført til beskæftigelse. For disse personer med nedsat erhvervsevne må der